

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

**Yaşasın 1 Mayıs!
Bijî 1 Gûlan!**

Rejim Krizine Devrim Son Verecek

**Tepemizdeki Yolsuz Ve Kanlı İktidardan
Kurtulmadan En Ufak Bir Kazanım
Bile Elde Edemeyiz!**

Siyasi İktidarı Devrim Süpürecek!

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) NİSAN 2019 ÖZEL SAYI 1

Parlamentarist Hayallere Kapılma!

DEVİRİMLE GİDECEKLER!

1 Mayıs işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü. 1 Mayıs'ın tarihi 8 saatlik işgünü için İngiltere'den Peru'ya, farklı ülkelere bölünmüş işçilerin iş bırakarak meydanlara çıkmasına dayanır. 1 Mayıs'ın çıkış öyküsü bize işçilerin kendi sorunlarını ancak sınıf kardeşleriyle, ancak kendi sınıfsal güçlerine güvenerek çözebileceğini anlatır. 1 Mayıs işçilerin burjuvazinin etkisinden kopma mücadelesinin bir parçasıdır.

2019 1 Mayıs'ında 1 Mayıs'ın tarihsel anlamı tersine çevriliyor. İki burjuva partisinin ittifakı olan Millet İttifakı'nın büyükşehir belediyelerini kazanması işçiler açısından bir zafer olarak sunuluyor. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır sözünü alay edercesine patron partilerinin seçim başarısı kutlanıyor. Burjuva muhalefeti 1 Mayıs'a bayram ederek giriyor. "Kazandık! Erdoğan'ı bozguna uğrattık!" diyorlar. Akşener ve Kılıçdaroğlu'na seçimlerden önce açıktan ya da örtük destek veren sol akımlar da aynı nakaratı tekrarlıyor: "Nefes aldık! Erdoğan'ı gerilettik!" Tüm bunların gerçeklerle ilişkisi yok elbette.

AKP'nin gerileyişi yeni değil! 31 Mart'ta AKP'nin gerileyişinin sürdüğü doğrudur. Ancak bu gerileme 31 Mart'ta başlamadı üstelik on yıldır sürüyor. AKP'nin 31 Mart'ta büyükşehirleri yitirmesi onun gerilemesinin nedeni değil, en yüzeysel sonuçlarından biri. Bugün üzerinde durulması gereken Erdoğan'ın gerileyişi değil on yıldır gerilemesine rağmen nasıl olup da hala ülkeyi yönettiğidir.

Erdoğan yerinde duruyor! Türkiye genelinde aldığı oy hala yüzde 51'in üstünde. Erdoğan 2017 referandumundaki oylarını koruyor. Erdoğan kaybettiği büyükşehirler nedeniyle sarayından inmeyecek, daha ılımlı bir yönetim izlemeyecek. Tersine Türkiye'deki idare daha da merkezileşecek, siyasi baskılar daha da artacak.

"31 Mart'ta nefes aldık!" diyenler yalan söylüyor! Milyonlarca oyu olan HDP terörist ilan edilmişken, Demirtaş ve binlerce HDPLi hala hapisteyken, zindanlarda yüzlerce tutsağın açlık grevleri sürerken, Cumhuriyet çalışanları tekrar cezaevine atılırken kim rahat bir nefes alacak? Kıdem tazminatlarını gasp etmek için yeni plan adım adım yürürlüğe sürülürken hangi rahatlamadan söz edeceğiz? 31 Mart'tan sonra sınır ötesi operasyonlar mı durdu? İç işleri bakanı mı istifa etti? Zam üstüne zam yağdıran ekonomi politikaları mı değişti?

Yolsuz ve kanlı hükümet tepemizdeyken rahat bir nefes mümkün değil. On bir yaşındaki Rabia Naz'ın babası çocuğunu kimlerin öldürdüğünü anlamaya çalıştığı için, katillerin ucu sarayın adamlarına dokunuyor diye akıl hastanesine atılıyor. Cumhurbaşkanı sırf büyükşehir belediyelerini kaybetti diye partili belediye meclis üyelerine "Tüm işleri kilitleyin" talimatı gönderiyor. Her sorunun çözülmesinin önündeki engel Sarayla ilişkili. Bu koşullar altında emekçilerin, ezilenlerin nefes almasının bir koşulu var. Saraydakiler gitmeden sömürülenler ve ezilenler en basit bir kazanım bile elde edemezler.

Devrim olmadan siyasi iktidar değişmez. Sandıkla geriletme planları yapanlar hayal kuruyorlar. Bir mahalli seçimi kaybettiğini bile kabul edemeyenler, oyları 17 gün saydıranlar, Yüksek Seçim Kurulu'nu baskı altına alanlar seçimle gider mi? Cezaevlerinde yer bırakmayanlar, Kılıçdaroğlu'nu bile yumruklatanlar sandık sonuçlarına saygı duyarlar mı? Muş'ta, Şırnak'ta oylar özel hareketçilerin kuşatması altında saydıranlar, Bağlar'da, HDP'lilerin mazbatasını gasp edenler saraylarını terk eder mi?

31 Martı bir kazanım olarak gösterenler önümüzdeki en önemli engel. Çünkü onlar 2023'te seçimlere dek elimiz, kolumuz bağlı bekleyelim istiyorlar. Çünkü onlar "Aman Erdoğan'a malzeme vermeyelim" diyorlar. Grev yapan işçiyi, sokağa çıkan Kürdü provokasyonlara zemin hazırlamakla suçluyorlar. Eylemlerdeki asıl denetimi polisler değil, Millet İttifakı'na soldan destek sunanlar yapıyor. Çünkü onlar sermaye partisi CHP'den bağımsız hareket etmeyi Erdoğan'a hizmet etmek olarak yorumluyorlar.

Reformist parlamentarist hayallerin karşısında duralım! İşçilerin birlik ve mücadele gününü, burjuva partilerine destek mitinglerine çevirmek isteyenlere geçit vermeyelim. Parlamentarist hayallerle emekçileri Millet İttifakı'nın peşine takmak isteyenlere karşı "Saraya karşı kitlesel ve eylemli mücadele!" çağrısını yükseltelim. Sandıkta zafer hayalleri yayanlara inat 1 Mayıs'ta sömürülenlerin ve ezilenlerin kurtuluşunun devrimden geçtiğini haykıralım!

Tepemizdeki yolsuz ve kanlı iktidardan kurtulmadan en ufak bir kazanım bile elde edemeyiz!

Siyasi İktidarı Devrim Süpürecek!

Solda yaygınlaşan parlamentarizm ve kuyrukçuluk

31 Mart seçimlerinde burjuva muhalefetin başarısının önkoşulu, “kutuplaştıran Erdoğan karşısında Türkiye’nin normalleşmesini” hedeflemesi, bu yüzden de herhangi bir siyasi konu hakkında konuşmaktan kaçınmasıdır. Zira muhalefet Kürtlere, Alevilere, kadınlara, kıdem tazminatına, eğitim sistemine, Avrupa Birliği’ne, Suriye politikasına yahut idam cezasına ilişkin bir konuda ağzını açtığı anda yaratılan ortak paydanın bozulacağı açıktır. İmamoğlu’nun, Yavaş’ın seçim kampanyası herkese mavi boncuk dağıtan, siyasi değil teknik, merkezi değil yerel sorunlara odaklanan, Erdoğan’ı doğrudan karşısına almadan, onunla uzlaşır görünerek kuşatma stratejisinin nasıl yürütüleceğinin iyi birer örneği olmuştur. İmamoğlu’nun seçim sonrasındaki pratiği de bu yönelimle uyumludur. Ortadaki tüm hukuk ihlallerine karşılık emekçileri herhangi bir sokak hareketinden men eden, Cumhurbaşkanı’nı cepheden karşısına almayan bir çizgiyi sadık bir şekilde takip etmektedir İmamoğlu. Kısacası emekçileri eylemsizliğe, düzenin mekanizmalarına teslim olmaya mahkûm etmektedir.

Amerikancı muhalefet eğer başarılı sayılacaksa, Erdoğan’ın tüm taciz ve tahkirlerine karşın kaçak güreşmeyi başardığı, bu seçimin oyun bozucu dinamiği olabilecek Kürtleri görünmez, Kürtlere yönelik saldırıları ise kabul edilebilir kıldığı için başarılı sayılmalıdır. Bu başarının da ezilen ve sömürülen yığınlar açısından değil Amerika ve uzantıları açısından bir başarı olduğu açıktır.

HDP Kaybettirirken Kaybetti

Erdoğan’ın büyükşehirleri kaybetmesine yol açan gelişme, muhalefetin farklı partilere dağılmış oylarını bu sefer tek bir adayda birleştirebilmiş olmasıdır. Bu da esas olarak HDP’nin kendi tabanını neredeyse firesiz bir şekilde Millet İttifakı saflarına geçirmiş olmasıyla ilişkilidir.

31 Mart seçimleri HDP’nin Millet İttifakı’na destek vermesiyle birlikte solda parlamentarizmi ve kuyrukçuluğu derinleştiren yeni bir eşik oldu. HDP’nin öncelleri olan partiler daha önce de CHP yahut SHP ile seçim ittifakı yapmış, hatta ANAP ve Refah (Fazilet) Partisi ile seçim işbirliğinin yollarını zorlamıştı. Gelgelelim HDP’nin bu seçimlerdeki tutumu iki bakımdan, işbirliğinin niteliğine ve kimlerle işbirliği yapıldığına göre ötekilerden farklı bir düzlemde değerlendirmelidir.

Birincisi HDP burjuva partilerinin imkanlarını kendi politik gücünü arttırmak için kullanmamaktadır. Tersine kendi siyasi imkanlarını burjuva partilerinden birine karşı öbürünü desteklemek için kullanmaktadır.

Üstelik bu desteği vermenin koşulu siyasi olarak hareket etmemek, siyasi olarak görünür olmamak, hatta Mansur Yavaş – Sezai Temelli tartışmasında görüldüğü üzere kime destek verdiğini bile söylememek kısacası Millet İttifakı’na teslim olmak, onun da onay verdiği saldırıları sineye çekmektir.

İkincisi HDP’nin tabanı bugüne kadar CHP’ye oy vermiş olsa da, bu sefer desteklenen CHP değil Asena Akşener’in bir parçası olduğu İyi Partili Millet İttifakı’dır. İyi Parti, MHP’nin ruhunu asıl temsil eden partinin kendisi olduğunu söylemekten bir an için vazgeçmemiş, İğdir’da HDP’ye karşı MHP’ye destek sunmuştur. Emekçilerin ağzına bir parmak bal çalan burjuva partilerine destek vermektense, baş düşmanı geriletmek adına emekçi ve Kürt düşmanı olduğunu gizlemeye gerek duymayan partilere destek vermeye geçiş bir ayrıntı değildir.

HDP tam da bu nedenle öncellerinin Kürdistan’da 2009’dan beri elde ettiği tüm kazanımları yitirmiş, neredeyse SHP ile işbirliği sonucunda yaşanan 2004 bozgununun sınırlarına dönmüştür. Kürdistan’daki bu yenilginin ilk ve görünür açıklaması başta kayyım olmak üzere devletin tüm zor aygıtlarıyla yürütülen baskı politikalarıdır. Şırnak merkez, İğdir, Muş bunun en görünür örnekleridir, Bağlar’da kazanılmış seçimin HDP’nin üçte biri kadar oy almış AKP’ye YSK aracılığıyla devredilmesi aynı politikaların farklı mekanizmalarla yürütüldüğünü gösterir. Gelgelelim üzerinde durulması gereken devletin bu baskıları değil, HDP’nin bu baskıları tıpkı 7 Haziran sonrasında olduğu gibi sessiz sedasız sineye çekilmesidir. HDP seçim öncesinde İstanbul, Ankara, Adana ve Bursa’da Millet İttifakı’na oy kaybettirmemek için kayyım baskılarına karşı görünür ve eylemli bir mücadele yürütmemiştir. Bugün de YSK’nın hak gasplarını yanıtız bırakması, “Erdoğan’a malzeme vermeme” kaygısıyla YSK’ya karşı sadece hukuk yollarına başvurması yine İstanbul’da İmamoğlu’nun mazbatayı almasını engellemeye kaygısından kaynaklanmaktadır.

Pervin Buldan’ın da ifade ettiği gibi HDP’nin seçimlerinde tayin edici olduğu tartışmasız bir gerçektir. Bu anlamda HDP’nin büyükşehir seçimlerinde AKP’nin kaybetmesine yol açtığı doğrudur. Ancak asıl altı çizilmesi gereken nokta seçimin asıl kaybedeninin HDP olduğudur. HDP’nin asıl kaybı belediyeler değil düzen partilerinden bağımsız konumlanışı ve eylem kapasitesi oldu. 2007 seçimlerinden 7 Haziran 2015 seçimlerine dek öncellerini ve HDP’yi güçlendiren ana faktör düzen partilerinden bu

bağımsız konumlanıştı. HDP’nin 7 Haziran sonrasında bir AKP-CHP koalisyonunun önünü açmak umuduyla tribüne çıkmasıyla başlayan süreç gelinen noktada siyasi kimliğin ve tercihlerin açıktan yitirilmesine yol açan bir tutuma evrilmiştir.

HDP’nin Seçim Taktiği Bir Taktik Hatayla Açıklanamaz

Aslına bakılırsa HDP’nin bu tercihi kimi basiretsiz politikaların ve yanlış tercihlerin ürünü değildir. HDP iktidarı hedefleyen devrimci bir parti değildir, parlamentarist bir muhalefet partisi olarak kurulmuştur. Türkiye’de Erdoğan’ı parlamenter yollarla geriletip değiştirmeyi umanlar elbette onun karşısında duran diğer burjuva partileriyle ittifaklar kurmaya, hatta bu ittifaklardan kapı dışarı edildiklerinde bile bu partilere destek vermeye mecburdurlar. Bundan sonraki her seçimin Erdoğan’a karşı bir güven oylaması niteliği taşıyacağı akıld tutulursa, HDP’nin 31 Mart’ta benimsediği bu çizginin arızı bir çizgi olmayacağı, bundan sonraki her seçimde benzer bir yönde basıncın HDP’nin üzerindeki ağırlığını arttıracığı anlaşılır. Dolayısıyla HDP’nin kendisini gereksizleştiren bu trenden inmesi de mümkün değildir.

31 Mart seçimlerinin bir bütün olarak sol içerisindeki tasfiyecilik eğilimleri güçlendireceğini öngörmek gerekir. İstanbul’u CHP’nin kazandığı koşullar altında Erdoğan’ın seçimle, “referandumdaki Hayır blokunu büyütür” geriletilebileceği fikri yayılacak. Solun kendisini kimliksiz, siyasetiz ve eylemsiz bırakmak pahasına Amerikancı muhalefete sunduğu desteği stratejik bir iflas olarak değil başarılı bir taktik hamle olarak görenlerin sayısı artacaktır. Bu tutumun emekçilere ve ezilenlere tavsiye edeceği tek şey Erdoğan geriletilene kadar sabırlı olmak ve provokasyonlara gelmemektir.

7 Haziran’da bağımsız bir hattan ilerleyerek Erdoğan’ın gerilemesini sağladığı hâlde 1 Kasım’a giden sürece önce razı olan sonra da bu süreçte “provokasyona gelmeyelim” diyerek geri düşen Erdoğan’ın yıpranmış olarak da olsa geri gelmesine fırsat sunan HDP ve destekçileri de bu sefer kendilerini tamamen CHP’nin arkasında saklayıp bağımsız bir tutum izlemeyerek CHP’nin bu pasif ve pasifist çizgisine tabi olmuş durumdadır. Bir başka deyişle muhalefetin çizgisinin tayinini tamamen Amerikancı muhalefete yani CHP’ye emanet etmiş durumdadır.

Bu nedenle İstanbul’daki seçimlerin tekrarının parlamentarist hayallerin tuzla buz olmasına yol açacağı açık olsa da karamsarlığın ve umutsuzluğun artmasına yol açarken kuyrukçuluğu zayıflatmayacaktır.

Nitekim İmamoğlu’nun uğradığı haksızlık bahane edilerek sahip çıktığı hakkındaki görüntü İmamoğlu’nun mazbatasını almasıyla birlikte bu sefer kendisine politik kimliğinden ötürü değil, burjuva demokrasinin asgari kazanımlarını korumak için seçimin meşru galibi İmamoğlu’nun haklarının korunması çizgisine evrilecektir. Bir başka deyişle AKP’nin

İstanbul büyükşehir belediyesini CHP'ye teslim etmemekte direnmesi solun sadece oy verme aşamasında değil daha uzun süreli olarak CHP'nin kuyruğuna bağlanmasına hizmet etmektedir.

Öyle ki 31 Mart seçimlerinde "seçim aldatmacası değil ekonomik kriz mühim" diyenler, "aynı gemide değiliz", "düzen partilerinden birini seçmeye mecbur değiliz" propagandası yapanların hepsi Erdoğan'ın bu saldırısı karşısında Ekrem Başkan'ın uğradığı haksızlığın telafi edilmesi için giderek zayıf bir olasılık haline gelen muhtemel bir seçimde, o olmazsa da İmamoğlu'nun icraatlarına başlamasıyla onun arkasında saf tutacaktır.

Cenaze töreninde Kılıçdaroğlu'na atılan yumruk, peşi sıra gelişen linç girişimi de bu bağlamda değerlendirilebilir. Söz konusu saldırı birkaç bakımdan önem taşımaktadır. Her şeyden önce Erdoğan cephesinin zayıflığını göstermektedir. Bir yandan "demiri soğutalım" diye mesajlar verirken diğer yandan Erdoğan'ın Kılıçdaroğlu'na yönelik saldırıyı kınamaması yürüyen sinsi bir plandan ziyade Erdoğan'ın açmazlarını gösterir.

Bunu tıpkı Afrin operasyonunda yahut Erdoğan'ın Kürdistan'ın bir kesiminde başlattığı kontrollü iç savaşta olduğu gibi görmek gerekir. Erdoğan geri dönüşsüz bir şekilde devletin baskı aygıtlarına yaslanan, kendi tabanı ile arasındaki bağları koparan bir çizgiye sürüklenmektedir. Giderek Bahçeli'nin zayıf meclis desteğine daha muhtaç olduğu ortaya çıktığı gibi, meclis dışında da MHP'nin harekete geçirdiği faşist güruha muhtaç olduğu da belli olmaktadır. Bu da Bahçeli'nin Cumhuriyet İttifakı'nın bir eklentisi değil yönünü tayin eden bir aktör hâline gelmekte olduğuna işaret eder.

Nitekim İstanbul seçimlerini bir beka sorunu olarak gösteren Bahçeli, şimdi de atılan yumruğun arkasında durmakta, göstermelik olarak özür dilemek yerine Kılıçdaroğlu'na "Ne yaptın da sana yumruk attı?" diye sormaktadır.

Bu adımların hepsi Erdoğan'ın elindeki en büyük sermaye olan AKP'nin altını oymaktadır. Erdoğan'ın MHP'ye olan bağımlılığı arttıkça Bahçeli'nin kendisini iteklediği doğrultuda hareket etmekte, diğer yandan da tüm bu adımların onun en büyük sermayesi olan AKP'nin altını oyduğunu, kendisinin partisi üzerindeki denetimini zayıflattığını görmektedir. Bir yandan kendi partisi üzerindeki denetimi tahsis etmek, diğer yandan MHP'yi karşısına almamak için Erdoğan birbiriyle bağdaşmayan politikalar ve söylemler arasında sendelemektedir. Erdoğan'ın yalnızlığı ve kararsızlığı nedeniyle siyasal yaşamda Amerikancı muhalefetin umduğu yumuşama ve normalleşme asla gerçekleşmeyecek ama «konsolide olan tek adam rejimi/bonapartizm/faşizm» tespitleri yapanların sandığının aksine sürekli, kararlı ve tutarlı bir şekilde uygulanacak bir şiddet ve baskı rejimi de hüküm sürmeyecektir. Tam da bu çelişkili tutum nedeniyle 7 Haziran'dan 1 Kasım'a kadar yaşananların tekrarlanması olasıdır da yoktur.

Hükümetin kararsız ve tutarsız şiddet politikaları Erdoğan ve kimi yandaşlarının yumuşama eğilimindeki zayıf çıkışlarına inat

sürecektir. Tam da bu nedenle hükümet karşıtı emekçileri sindirmekten çok, öfkelenendirirken Amerikancı muhalefetin krizi fırsata çevirmek yönünde adımlar atacağı belli olmuştur. Nitekim bu süreçte Davutoğlu, Gül vb.'nin oluşturduğu kesim de bağımsız bir çıkış yapma yönünde hareket etmektense AKP'yi MHP'den ziyade CHP ile daha uyumlu bir çizgiye çekme yönünde pırsık hamleler yapmakla yetinmektedir. Bir başka deyişle Amerikancı muhalefetin önünü açan bir rolle kendilerini sınırlamaktadırlar.

Geçmiş Olsun Korosu

Kılıçdaroğlu "Amaç CHP'lileri sokağa dökmektir. Biz bu oyunlara gelmeyeceğiz. 1 Mayıs'ta da provokasyonlara geçit vermeyeceğiz!" diyerek yönelimini açıkça ortaya koymuş, 1 Mayıs'ın hükümete karşı bir protesto gösterisi olmasının önünü şimdiden kesmiştir. HDP en üst düzeyde CHP'yi ziyaret etmiş, "geçmiş olsun" bahanesi ile Millet İttifakı'nda kendisine yer açma yolunda girişimde bulunmuştur. Halkevleri Eş Başkanı Kılıçdaroğlu'nu ziyaret etmekle kalmamış, Kılıçdaroğlu'na yapılan saldırının "demokrasiyi ve eşitliği savunan herkese" yapıldığını ifade eden bir açıklama yapmış, böylelikle demokrasi ve eşitlik mücadelesinde sadece CHP tabanına değil CHP genel başkanına da yer ayırdıklarını kamuoyuna duyurmuştur. Keskin bir sınıf mücadelesi yürütme iddiasında olan TKP ise "Kılıçdaroğlu'na geçmiş olsun dilekelerimizi iletmek insanlık görevimizdir." diyerek yerel seçimlerde binmekte tereddüt ettiği CHP gemisine insanlık adına binmiştir. Elbette Dersim'deki müttefiki Maçoğlu da kınama korosuna katılmış "Toplumu ayrıştıran kutuplaştıran tüm anlayışlara karşı hep birlikte mücadele etmeliyiz" diyerek safını belli etmiştir. İstanbul seçimlerine bağımsız adaylarla katılan TKH ve EHP de bu kınama korosunda yerini almıştır. Seçimlerde İmamoğlu'na ve Yavaş'a destek çağrısında bulunan EMEP de "demokrasi ekseninde toplumsal kutuplaşmaya son verelim" çağrısını bir kez daha yükseltmiştir. Böylelikle var olan tasfiyecilik ikliminde, sol akımların CHP'nin merkezinde durduğu Amerikancı Muhalefet ile mesafelerini kalınlaştırmak yerine anti faşist mücadelenin gereklerini yerine getirmek adına CHP ile temaslarını sıkılaştırma yolunu tercih ettikleri bir kez daha açığa çıkmıştır.

Cenaze törenindeki saldırıların ardından gelen tepkiler karşısında İçişleri Bakanı ve MHP geri atmama yönünde bir tutum alsalar da örneğin 1 Mayıs'ta benzeri bir provokasyon girişimine kalkışma konusunda gözü kara olacaklarına dair bir işaret vermekte değildirler. Bunun beklenmesi gereken sonucu CHP'nin solu iyice uysallaştırıp peşine takarken hükümeti de itidalli bir tutuma çekme politikasının öne çıkarılacağıdır.

Köz'ün Seçimlerdeki Tutumu

Yerel seçim sürecinde, siyaset sahnesinin iki gerici kutba ayrıldığı koşullarda KÖZ tüm akımlara solun bağımsız ortak adaylarla seçimlere katılması önerisinde bulunmuştur. KÖZ'ün çağrısının karşılık bulmaması bunun zamansız, uygulanamaz, gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir öneri olmasından kaynaklanmamaktadır. Tersini söylemek daha doğrudur: söz konusu çağrıya icabet edilmemesinin nedeni bu önerinin uygulanabilir olması ve uygulanması sonucunda özellikle Amerikancı muhalefetin hesaplarını bozmanın, Saray karşısında kitlesel bir seferberliğin önünü açmanın sahidene mümkün olmasıdır. Bu ihtimalin kendisi tüm reformist akımları ürkütmüştür.

Zaten beklentimiz de bu önerinin karşılık bulması değildi. Zira HDP'nin kendini siyaset tablosundan silerek "AKP karşıtlığı" bahanesiyle CHP'nin kuyruğuna takılacağı öngörülmüştü. Solun muhtelif bölmelerini de peşinden sürüklemesi olasıydı. HDP'nin tasfiyecilik misyonunun bu ileri aşamasının beklenen bir sonucu olarak solun muhtelif kesimlerini peşine takacağı öngörülerimizden birisiydi.

Bu nedenle önerimizin maksadı bir karşılık bulması değildi; önerimiz bu tabloyu belirginleştirip parlamentarizmi, kuyrukçuluğu ve tasfiyeciliği görünür hâle getirmek amacıyla öne sürülmüş bir taktik tutumdur. Böyle olacağını bildiğimiz için bu önerinin ardından yelkenleri suya indirmediğimiz. Önerimizi kendi bağımsız tutumumuzla somutlamakta gecikmedik. İki merkezde iki bağımsız büyükşehir belediye başkan adayını destekleyeceğimizi açıklayarak seçim taktiğimizi somutladık.

Seçim taktiğimiz bağımsız adaylar etrafında bir seçim çalışması içerisinde yaparak seçimlerde devrimci bir tutum alınabileceğini, böyle bir taktik tutumda birleşmeyenlerin aslında devrimci bir parti hedefini terk etmiş reformist çareler arayan akımlar olduklarını göstermeye yönelikti.

Bu taktik tutum aynı zamanda iki gerici ittifak karşısında seçimleri pasif bir biçimde boykot eden akımlara da vuran bir çizgiyi temsil ediyordu. Zira bağımsız adaylar etrafındaki kampanyamız yegâne seçenekler gibi görünen iki ittifakın hiçbirine hiçbir yerde oy ve destek vermemeye aktif bir biçimde çağırıyordu. Kendi adaylarını ya da bağımsız adayları öne çıkaran akımları da bu tutumun birleşik bir ortak kampanya ile yürütülmesini reddettikleri için eleştiren bir tutumu ifade ediyordu. Bu ayrı durmanın gerekçesi ise bizim çağrımızın cılız, adaylarımızın güçsüz olmasından değil, söz konusu akımların oportünist çizgisinden ileri geldiğini göstermeyi hedefliyordu. Komünistlerin Birliği'ni savunanlar bu amaçlarına ulaşmışlardır.

Ortak adaydan uzak durma bahaneleri

31 Mart yerel seçimleri yaklaşırken emekten ve ezilen yana güçlerin elindeki bu fırsatlar onların omuzlarına da aynı büyüklükte sorumluluklar yükledi. KÖZ olarak bu sorumluluğu beraber omuzlamak isteyenlere yönelik bir çağrı metni kaleme aldık ve 24 Ocak günü bir toplantı düzenlemeye karar verdik. Yerel seçimlerde emekten ezilenlerden yana olanların ortak bir blok oluşturması ve büyükşehir belediye seçimlerine ortak bağımsız adaylarıyla, Erdoğan'ın karşısında net bir tavırla girmesi çağrısıyla bu toplantıya ayırt etmeksizin tüm sol akımları ve partileri davet ettik.

Toplantı çağrımızı hem yazılı halde hem de tek tek kurumlarla yaptığımız görüşmeler aracılığıyla ulaştırdık. Çağrı yaptığımız kurumların çağrımıza yaklaşımları ile yerel seçimlerde benimsedikleri tutum birbirleriyle yakından ilişkiliydi.

Çağrımıza yanıt veren ve ittifakı anlamlı bulan akımların bir kısmı toplantıya katıldı. Bu sayede tutumları bizim için daha netlik kazandı. Bu akımlar politik düzlemde ittifaka veya seçimlere önerdiğimiz şekilde girmeye karşı olmasalar da "sol zayıf" tespitlerinin eşlik ettiği CHP muhalefetine destekleme telkininin böylesine yaygın olması onların da hareket etme ve karar alma cesaretini kısıtlayıcı rol oynadı.

Ulaştığımız bazı akımlar çağrımıza net bir yanıt vermektense dikkate almamayı tercih etti. Bu akımlar bizi dikkate almamakla kalmayıp seçime dair net tutum almayarak neredeyse açık açık dile getirilmiş olan CHP ile HDP birlikteliğine su taşıyan veya bu plana itiraz edemeyen bir tutumla seçimlere gidiyorlar. Toplantımızı takip eden günlerde ÖDP'nin CHP ile ortaklığı netlik kazanırken SODAP ve SYKP HDP içinde sessiz kalarak bir tutum takınmamış oldu. CHP ile yakın durmaktan memnun olmamakla beraber ancak cılız bir itiraz yükseltmekle yetinen ESP bu yaklaşıma örnek olarak gösterilebilir. Öbür yandan yine bu grupta olan EMEP, TİP, Halkevleri, ve TÖPG ise yaşadığımız kenti savunacağız ortak açıklamasına imza attı. Önerimizin neden 'tek adama karşı emekçileri destekleme' iddiasına uymadığına ve emeğin programını savunacak İstanbul adayı olarak kimi destekleyeceklerine dair ise bir net bir yanıt alamadık.

Boycot tutumunu benimseyen akımların çoğunluğu ve seçime girmeyi yanlış buldukları için net olarak bu toplantıya katılmayacaklarını ifade etti. Boykottan sandığa gitmeyip evde oturmayı anlamıyorlarsa, seçimlerin anlamsızlığının propagandasını devrimci bir adayın çalışmasında niye yapamadıkları sorusu da elbette yanıtız kaldı.

Son olarak seçimleri parti olarak giren ve kendi partisini tanıtmaya taşıyan TKP ve TKH çağrımızı dikkate almazken benzer bir hedefle seçime kendi adayıyla giden EHP toplantıya temsilci göndermeye karar verdi.

24 Ocak günü Taksim TMMOB'da gerçekleştirilen toplantıya EHP, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş, Teori ve Politika ve Yeni Dünya İçin Çağrı katıldı. Açılış konuşmasını yapan arkadaş seçimlerde saraya karşı emekçilerin ve Kürtlerin sesini yükseltmenin yakıcı bir ihtiyaç olduğunu, bunu da solun ortak adaylarını çıkararak yapmak gerektiğini ifade etti. KÖZ olarak bu toplantıyı örgütlemek de sürecin geri kalanını toplantı aynı kaygıları paylaşan bileşenlerin birlikte çizdiği bir çerçevede eşit haklarla yürütmek istediğimizi ifade etti.

Proleter Devrimci Duruş Boykotun doğru tutum olduğunu ifade etti. Yeni Dünya İçin Çağrı ise sosyalist adaylar çıkarsa böyle bir ortaklığı destekleyeceğini belirtti. Kaldıraç böyle bir çalışmanın örgütlenmeye yardımcı olması gerektiğini ancak örgütlenmeye nasıl hizmet edeceğini anlamadığını söyledi. Örgütlenme konusundaki hiç bir hedefin doğru siyasi tutumlardan bağımsız olarak gerçekleşmeyeceğini, gerçekleşse dahi işe yaramayacağını anlattık. Dolayısıyla seçim sonrasında da uzun vadeli bir örgütlenme hedefimiz varsa bunun ancak bu dönemde doğru siyaseti izleyerek mümkün olabileceğinin altını çizdik. Teori ve Politika çağrımızı anlamlı buldu ve eğer bu anlamlı çağrıyı omuzlayacak anlamlı bir güç de ortaya çıkarsa kendileri örgüt olmamakla beraber bu sürecin içinde yer alacaklarını ifade ettiler. EHP ise tercihlerinin partileri adına aday çıkarma yönünde olduğunu anlattı. Tekrar tartışmak ve toplantıda görüşemediğimiz akımlarla de toplanabilmek amacıyla 31 Ocak tarihine ikinci bir toplantı koyduk.

İkinci toplantıya ise sadece ilk toplantımızda da destekçi olacağını söyleyen Teori ve Politika katıldı. Sosyalist adaylar olduğu takdirde destekleyeceklerini, ama bunun nasıl yapılacağını ayrıntılı konuşmak gerektiğini söyleyen Yeni Dünya İçin Çağrı ise katılmadı. Böylelikle KÖZ'ün ortak adaylar çağrısı yanıtız kalmış oldu.

Sayın temsilcisi,

31 Mart yerel seçimleri emekten ve ezilen yana güçlere her zamankinden büyük fırsatlar sunarak yaklaşıyor.

Karşımızda tümüyle yıpranmış bir hükümet var. İçerideki ve dışarıdaki eski dayanaklarından yoksun Erdoğan yeni ve kalıcı ittifaklar kuramıyor, manevra kabiliyetini ise çoktan yitirdi. Dozu artan saldırganlığı bu sıkışmışlığından kaynaklanıyor.

Sarayın zulmünün emekçileri teslim alamadığı da ortada. Yasaklara, tehditlere, tutuklamalara, kayyumlara inat 2018 1 Mayıs'ına yüz binler katıldı, 24 Haziran öncesinde yüzbinlerin akın ettiği görkemli seçim mitingleri düzenlendi. Erdoğan'ın terörist ilan ettiği HDP meclisin en büyük üçüncü gücü.

Düzen muhalefeti ise Erdoğan'ın yedek lastiği olduğunu kanıtlaya gayretinde. Erdoğan'ı onun halk düşmanı politikalarına cephe almadan, onunla iyi geçinerek geriletmeye çalışanlar her türlü kitlesel mücadelenin önüne set olmayı görev biliyorlar. CHP'nin Ankara'da ve İstanbul'da büyükşehir için çıkardığı adaylarsa manzarayı özetliyor. Düzen muhalefetinin uysal ve uzlaşmacı tarzıyla Erdoğan'dan çok kendisini yıpratması halktan yana güçlerin işini kolaylaştırıyor.

7 Haziran 2015 seçimlerinden beri yaşananlar en kör gözlere bile şu iki temel gerçeği hatırlatıyor: Birincisi, Erdoğan ve şürekasından bir seçim zaferiyle kurtulacaklarını düşünenler olmayacak duaya âmin demektedirler. İkincisi, Erdoğan sarayında hiç de rahat değildir. Eğer hala koltuğundaysa bunun sebebi emekçileri onun karşısına dikmekle yükümlü olanların eksikleridir.

O halde yerel seçimler omuzlarımıza fırsatların büyüklüğüyle orantılı sorumluluklar yüklüyor. Bugünkü tabloyu düzen partileri değil sadece ve sadece emeğin ve ezilenlerin yanında saf tutan güçler değiştirebilir. Biz değiştirebiliriz.

Gelgelelim seçimlerden önce saflarımızda karşımızdaki fırsatlarla omuzumuzdaki sorumluluklarla ters orantılı bir sessizlik hakimdir. Yaşadığımız topraklarda ilk kez bir seçim dönemi AKP ve CHP arasına bu denli sıkışmıştır. Emekçiler ve ezilenler adına mücadele edenler ilk kez bu kadar sessizdir. Bu her anlamda maneviyat bozucu bir durumdur.

Sol saflardaki bugünkü sessizliği ve sessizliğin yarattığı karanlık tabloyu değiştirmek elimizdedir. Bu tabloyu değiştirmek görevimizdir.

Tam da bu nedenle yaklaşan seçimlere ortak imkanlarımızın ve sorumluluklarımızın bilincinde olarak hazırlanmamız gerekir. Emekçilerin kurtuluşunun seçimlerle sağlanamayacağı açık olsa da seçimleri yok sayarak, sahte gündem ilan ederek seçimlere dair yanılsamaların yok edilemeyeceği de bir o kadar açık olmalıdır. İktidardaki koalisyona karşı asıl tayin edici mücadele yerel seçim sandıklarında belirlenmeyecek olsa da, seçim sonrasında eylemli bir kitle seferberliği örmek isteyenler seçim süreci boyunca bağımsız bir politik çalışma yürütmelidirler.

Yerel seçimlerde emekten ezilenlerden yana olanların ortak bir blok oluşturması ve büyükşehir belediye seçimlerine ortak adaylarıyla, Erdoğan'ın karşısında net bir tavırla girmesi böylesi bir politik çalışma için bir kaldıraç işlevi görecektir.

KÖZ olarak yerel seçimlerinde böylesi bir güçbirliğinin imkanlarını tartışmak, bu doğrultuda somut adımlar atmak için 24 Ocak Perşembe günü bir toplantı düzenleyeceğiz.

Toplantıda sizin de bulunmanızdan kıvanç duyacağız.

Devrimci Selamlar,

KÖZ